

hvem skulle bestemme, hvad der skulle bygges af plejeboliger?

Derimod er det jo utrolig fornuftigt, at enhver tager hånd om sin egen tilværelse, mens man kan, og ikke kommer i den situation, at man ikke kan tage stilling til noget som helst. Det har fru Line Barfod da fuldstændig ret i. Men det er jo så netop en situation, hvor man bør prøve at finde en egnet bolig, mens man stadig er i stand til at tage hånd om sine forhold, og også se på, hvor i landet man gerne vil bo, hvis man gerne vil flytte i nærheden af børn og børnebørn, eller hvis man gerne vil bo i nærheden af natur eller man gerne vil bo godt, hvad angår indkøbsmuligheder, eller et sted, hvor det er let at færdes. Men det er jo en helt naturlig del af et livsforløb, at man tænker på, hvor man gerne vil være de næste år, og hvilke boformer man gerne vil have.

Men når det kommer til behovet for en plejeplads, så er det jo altså helt naturligt, at det er nødvendigt at sige, at de, der trænger mest, skal have pladserne. Så er der frit valg, sådan at man kan ønske sig at komme et sted hen, og det kan jo kun blive sådan, hvis der er pladser.

Det er jo ikke sådan, at enhver, der har lyst til at bo på et eller andet attraktivt plejehjem, kan sige: Der vil jeg gerne have en plads. Vil man så have, at andre skal flytte? Jeg synes, det er så urealistisk, at det i virkeligheden er ret urimeligt, at vi skal bruge tid på det.

Vi ønsker bestemt, at ældre skal have det godt, og derfor er jo gennemført mulighed for friplejehjem og frit valg og for at komme det sted hen, hvor man mener det er godt at være, når man kommer i den situation, at man har behov for et plejehjem. Men man skal da ikke på plejehjem eller have en plejebolig, før behovet er der. Det synes jeg er urimeligt.

Så Venstre kan ikke støtte dette forslag fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg forstår simpelt hen ikke helt sammenhængen i Venstres argumentation. På den ene side siger man, at det er afgørende, at borgeren har så meget frihed og så meget frit valg som muligt. På den anden side siger man, at det kun er på nogle få veldefinerede områder, hvor vi bestemmer, at man kan få lov til at vælge frit. Eller også skal man have så mange penge, at man er fuldstændig ligeglad med, hvad andre bestemmer for en.

Så jeg kan forstå, at det, der er Venstres bud, er, at man, når man er kommet i den situation, at man slet ikke kan være hjemme længere, fordi man er blevet for plejekrævende, – og det vil sige, at så er der som regel virkelig noget galt, for før bliver man ikke visiteret af kommunen – så kan man få lov at vælge, om man vil på plejehjem A eller plejehjem B.

Men man kan ikke få lov at vælge at flytte på et tidligere tidspunkt, så man f.eks. kom hen i en bolig, hvor man ikke boede på 3. sal, men boede i stuen, så man kunne gå rundt; at flytte på et tidspunkt, hvor man stadig selv var i stand til at tage tingene med sig osv., bestemme, hvad der skulle med, og hvor man havde nogle gode år der frem for måske kun at have nogle få måneder. Det synes Venstre ikke man skal have frihed til. Er det sådan, jeg skal forstå det?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Fru Line Barfod siger, man kan vælge mellem plejehjem A eller plejehjem B. Man kan ønske sig sådan en plads, når man har behovet, men man kan jo ikke komme ind og få en plads, hvis ikke der er en plads, og så kan man jo komme ind i den rækkefølge, der nu kan blive en plads. Men det er da kun, hvis man har behov for det.

Når fru Line Barfod ikke forstår Venstres tankegang, er det nok, fordi fru Line Barfod ser meget socialistisk på det hele og ikke tænker på, at det altså er nogle plejehjem, der skal bygges, og at der er nogen, der skal betale for det. Fru Line Barfod siger, at Venstre ønsker frit valg på begrænsede områder. Det er jo tværtimod sådan, at Venstre ønsker frit valg overalt, men på nogle begrænsede områder er der så nogle, der skal gå ind og hjælpe andre. Men frit valg med hensyn til at søge om at flytte fra 3. sal til 1. sal i en bolig ejet af et boligselskab har jo enhver.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg går ikke ud fra, at fru Gudrun Laub kunne forestille sig, at hverken hun selv eller nogen hun kendte ville søge om at få en plejebolig, før man vurderede, at nu begyndte man at få et behov for det, fordi man f.eks. fik problemer med bentøjet eller andet og derfor kunne se, at man begyndte at have det lidt svært, eller man måske havde en sygdom, som man kunne se var fremadskridende. Derfor ville der i løbet af en kortere periode være behov for, at man fik pleje, men